

blebet modtaget fra de forskellige Taleres Side, særlig i den Retning, at man har udtalt som sin Formening, at man selv om man kunde ønske Lovforslaget givet en videre Kamme, dog burde blive staaende, i det mindste i alt væsentligt ved det foreliggende, overladende til senere Tidspunkter eller Forhandlinger andetsteds, om man kunde komme til yderligere Resultater. I denne Retning gaa Udtalelserne fra det ærede 5te Medlem for 6te Kredts (Johansen), der endogsaa særlig fremhævede Uanskeligheden af, at Lovforslaget ikke kom i Udvalg, det ærede 2det Medlem for 8de Kredts (Olesen), og det ærede 2det Medlem for 6te Kredts (S. Pedersen). Der blev ganske vist af flere af disse Talere henvist til Uanskeligheden af, at der blev truffet Foranstaltninger s. Eks. til Befordring af Renlighed i Stoler, Mejerier, til Forhindring af, at Boligerne kom til at ligge for nær op til Kirkegaarden o. s. v. Men disse forskellige Udtalelser berørte jo ikke særlig det Emne, som Lovforslaget beskæftiger sig med, men de sanitære Forhold, særlig smitsomme Sygdomme i Almindelighed, altsaa ikke blot Lungetuberkulose. For saa vidt der fra flere af de nævnte ærede Medlemmers Side fremkom Udtalelser om den Fare for Udbredelse af Lungetuberkulose, som laa i, at de Klædningsstykker, som havde tilhørt Personer, der vare døde af denne Sygdom, efter deres Død bleve spredte til forskellige Sider ved at blive solgte eller skænkede bort, gaar Lovforslaget jo netop ud paa at forhindre dette, idet det, naar Personerne ere døde af disse Sygdomme, paabyder Desinfektion af Gang- og Sengklæder. — For saa vidt det ærede 2det Medlem for 6te Valgkreds dvælede ved et Par Udtryk i Lovforslaget og mente, at de vare uheldige, tror jeg, det beror paa en Misforstaaelse. Det ærede Medlem fandt, at det ikke var rigtigt, at der stod, at Sundhedskommissionen skulde være „besøjet“, men at der burde staa, den skulde være „pligtig“ til at paabyde Desinfektion. Jeg mener, der her ligger en Misforstaaelse af det foreslaaede Lovord. Naar der er Tale om „besøjet“, er „besøjet“ taget i Forhold til de paagældende, i Forhold til Behoerne, Ejeren af Huset, Familiesaberer paa de Steder, hvor der bliver forlangt Desinfektion. Det er nemlig det Udtryk, som gennemgaaende bruges i Loven af 30te Marts 1892. Hvad specielt angaar Bestemmelsen om Desinfektion, da siger § 16: „Sundhedskommissionen kan paabyde Desinfektion af Votaler“, — og senere hen viser sidste Membrum, at der ikke blot der tænkes paa Desinfektion af selve Bygningen, men ogsaa af Udsøret. —

Der staa altsaa, at den kan paabyde det og den vil naturligt ogsaa gøre det, hvor Lovens Betingelser ere til Stede. Alle disse Paragraffer, der tale om, hvorledes der skal forholdes fra Sundhedskommissionens Side i Tilfælde af offentlig Behandling ligesom ogsaa om dens Myndighed uden for offentlig Behandling, benytte sig af den Form, at Sundhedskommissionen skal være „besøjet“ til at paabyde og deslige. — Naar der er medtaget Ordet „Sinnedgenstande“, antager jeg egentlig ikke, man kan sige, at dette Udtryk har et videre Omfang end det, som Sundhedskollegiets Forslag har. Det er ikke andet end af den Slags Ting, som Ministeriet foretager, naar det fra forskellige Autoriteter faar Erklæringer. Man søger at tydeliggøre det, de mene, selv om man i øvrigt er fuldstændig enig med den paagældende Autoritets Erklæring. „Sinnedgenstande“ er vel ganske vist indbefattet i „Gangklæder“, men for Fuldstændigheds Skyld har man medtaget „Sinnedgenstande“. Naar de blive vaskede, ere de selvfølgelig derved desinficerede. Desinfektion betegner ikke en særlig Behandling, men kan ogsaa meget godt bestaa i Vaskning, saa jeg tror ikke, at der der er nogen Banfelighed til Stede.

Med Hensyn til Lovforslaget er der efter min Mening kun fremkommet en Realitetsindvending fra det ærede Medlem for 6te Kredts (Koch), idet han mente, at Lovforslaget burde have holdt sig nærmere til Sundhedskollegiets Forslag og ikke været indskrænket til at komme til Anvendelse, naar Personen var død af Lungesvindot, men ogsaa gælde i de Tilfælde, hvor Personer, der led af denne Sygdom, frastlyttede deres tidligere Bolig. Det ærede Medlem anførte til Støtte derfor, at Sundhedskollegiet havde anført, at det maatte afgøres af Lægerne, naar Smittefaren var til Stede, og at Afgørelsen saa kom til at ligge i Distriktslægens Hænder, og det kunde man lige saa godt bestemme for dette Tilfælde som i Tilfælde af Dødsfald. Ganste saa nemt kan man imidlertid ikke slippe, thi det er ikke Distriktslægen, der kommer til at afgøre det, men det er den Læge, der har behandlet den syge. Det er ogsaa det Udtryk, der er brugt af Sundhedskollegiet, og det er ingenlunde altid Distriktslægen. Distriktslægen kan ikke vide noget om, hvorvidt en Person, der frastytter Boligen og flytter andetsteds hen, har haft Lungesvindot i en saadan Grad, at den er smitsom, naar han ikke har behandlet den syge. Dertil kommer en anden Ting, nemlig, at det, som det ærede Medlem har for Øje, er, at man skulde naa at desinficere i de Tilfælde, hvor der foreligger Smittefare, men